ДАВ СЛОВО — ДЕРЖИСЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

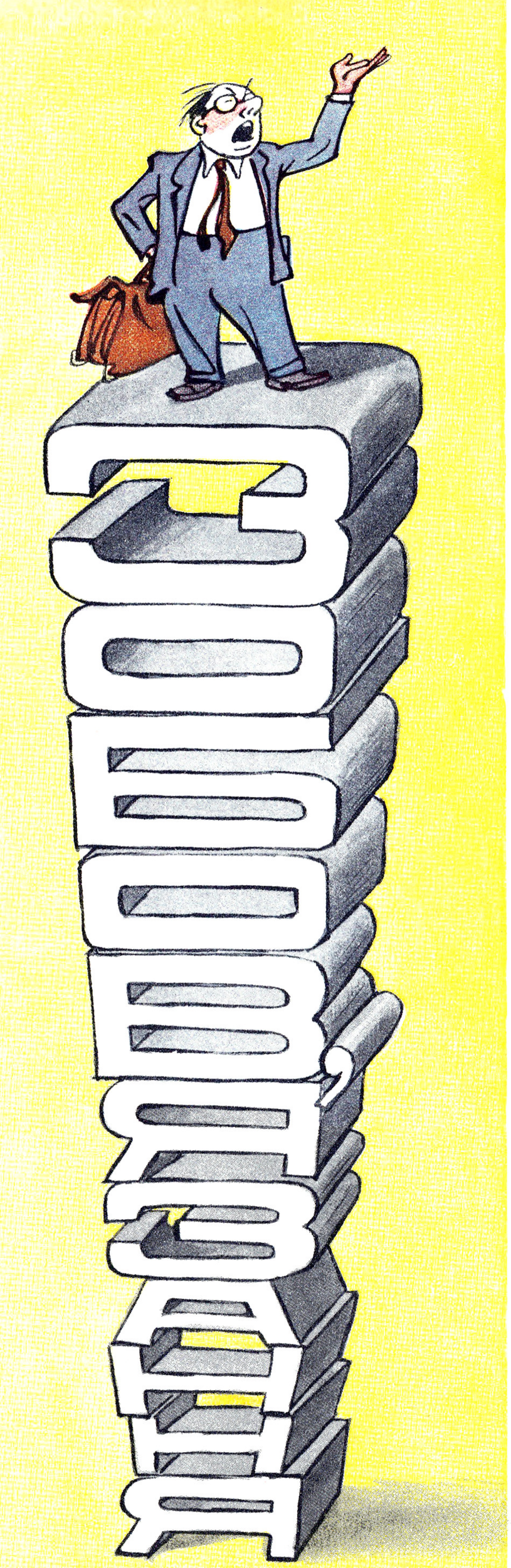

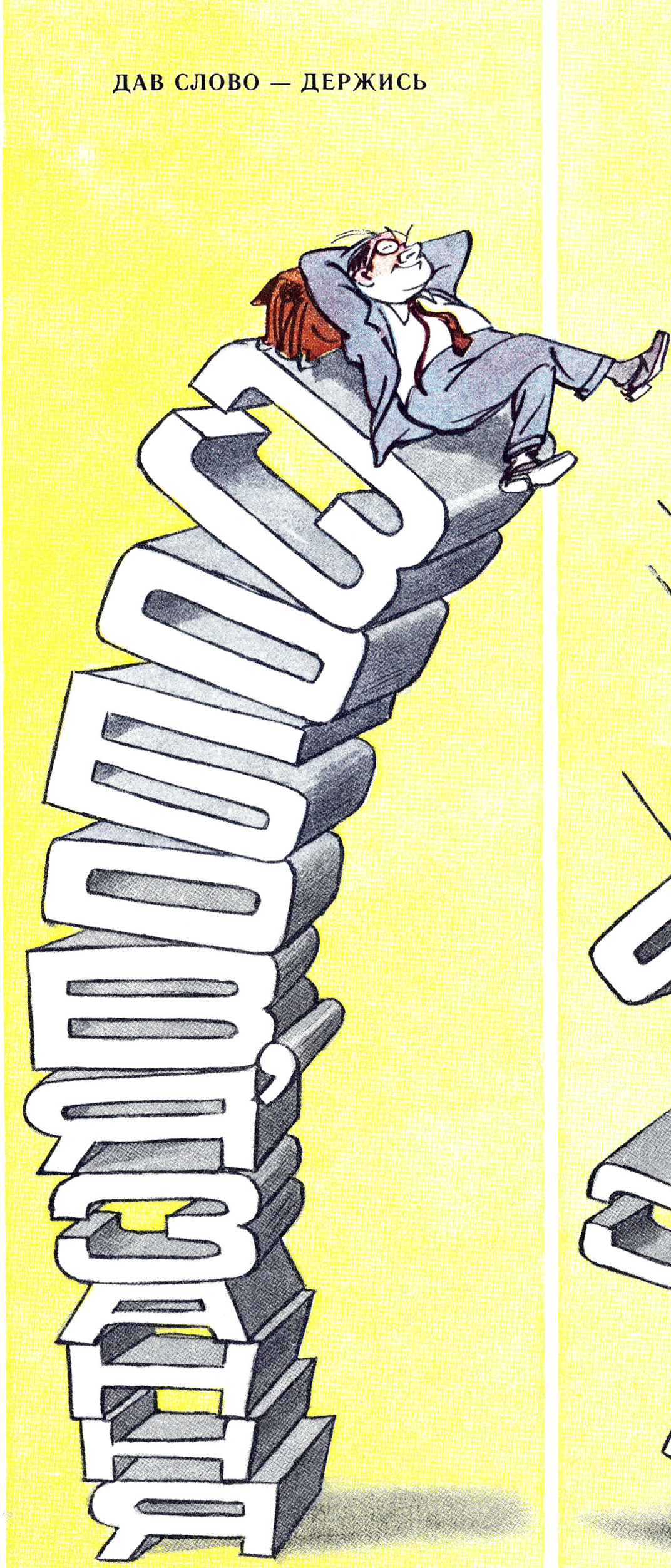

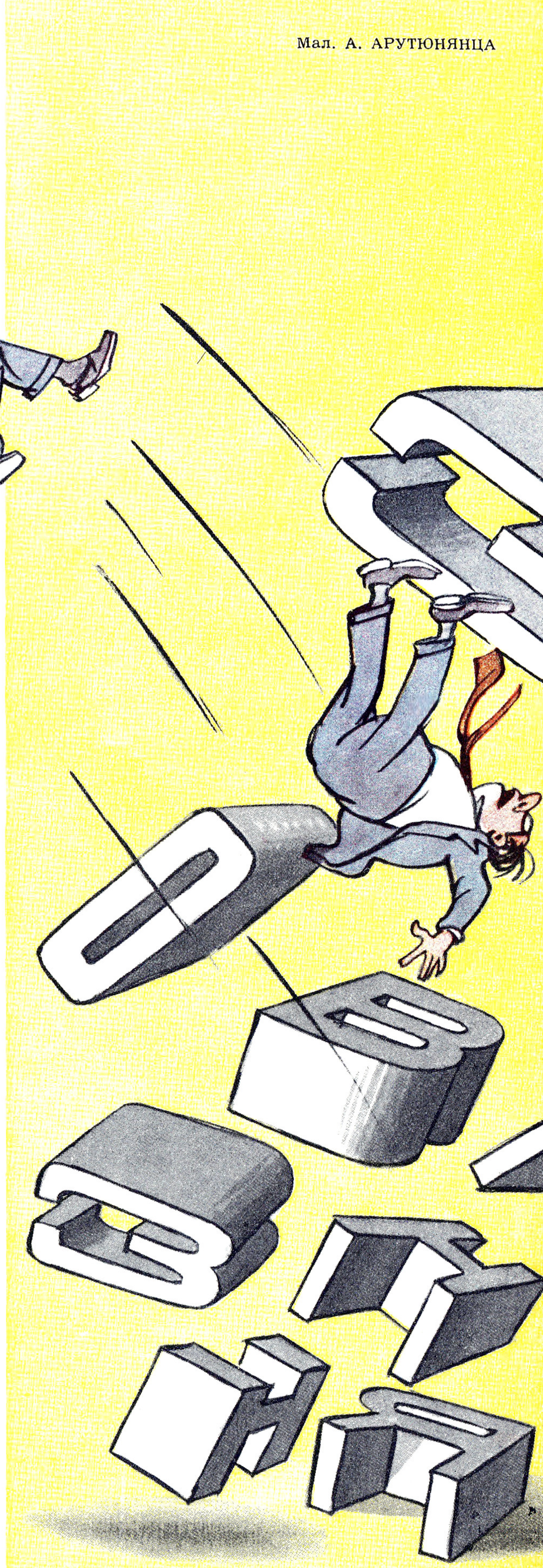

перець

№ 12 (407) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1959

Та чи є що краще в світі, як кругом цвіте, росте?

— Ні, нема нічого кращого! — хором відповіли учні городенківської середньої школи № 2, а потім рукави засукали, дістали лопати, граблі, сапи та й рушили на занехаяний пустир, що розлігся біля школи над кручею. Повизбирали каміння, бур'яни повиполювали й посадили 150 молодих дерев — яблуньки, грушки, вишеньки, сливки, горіхи тощо. А навколо майбутнього саду, як і годиться добрим хазяям, посадили близько двохсот дерев декоративних.

Чимало коштів на саджанці витратили, чимало праці вклали. Але ні кошти, ні праця не пропали марно.

— Сад є! — гордо говорили учні і дбайливо доглядали його.

— Рости великий! — радісно вигукувала дітвора.

І слухав їх сад, ріс потихеньку. Два роки соками наливався учням і вчителям середньої школи на радість і втіху.

Інші естетичні смаки були у їхнього сусіда, новопризначеного директора Городенківського училища механізації сільського господарства т Олійника. Над усе він любив футбол.

— Хіба це поле? — сказав він, оглянувши футбольний майданчик перед гуртожитком. — Розмаху у вас немає, товариші! Та ми хіба ж такий майданчик відгрохаємо!

У Олійника слова з ділом ніколи не розходяться. Впав йому в око шкільний садок на колишньому пустирі. Зняв він телефонну трубку, подзвонив голові райвиконкому Личуку М. Т., спитав «Можна?», той відповів «Давай!». І пішло... Олійник дав команду завпедові училища Перепелиці. Перепелиця — інструкторові фізвиховання Піхуру та майстрові Гевку. До садка під'їхали трактори. Олійник махнув рукою — починайте, мовляв.

Прибігли люди.

— Схаменіться! Що ви робите!

— Ми виконуємо наказ самого Личука! Розступись! — вигукнув Олійник.

Попідтинали «механізатори» деревця лемешами, перевернули все догори корінням та й спочивати сіли...

Спочивають вони й понині. Переоравши сад, «механізатори» прийшли до висновку, що цей майданчик для футбольного поля непридатний, бо не один десяток кубометрів землі перекинути треба, щоб на ньому могли бігати футболісти.

Зараз Олійник і Личук один на одного пальцями показують та все з'ясовують, хто перший сказав «Е-е-е».

Вони один на одного показують, а люди на них. Показують і питають:

— Хто ж розплатиться за це безчинство?

Ю. КРУГЛЯК.

Станіславська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

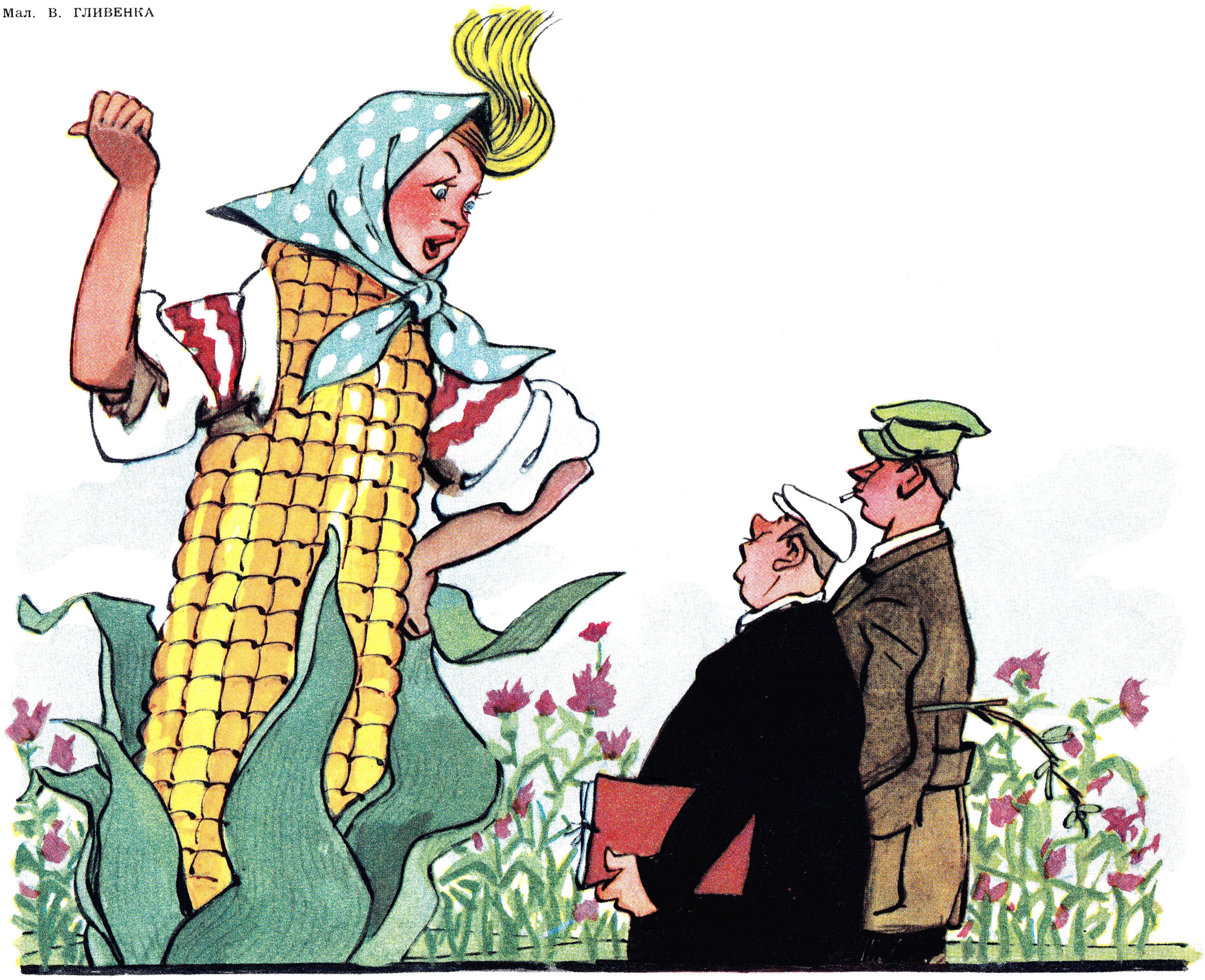

Кукурудза: — У промовах ви мені багато уваги приділяєте, а ось у полі — навпаки.

ЩО З ТЕПЛОВОЗА ВПАЛО...

Тепловози на Україні виробляють у Луганську і в Харкові. У Луганську — на заводі ім. Жовтневої Революції, а в Харкові — на заводі ім. Малишева.

Оскільки харківський завод вважається головним, то всі раціоналізаторські пропозиції та винаходи луганських тепловозобудівників мають затверджуватися в Харкові, в конструкторському бюро заводу ім. Малишева, де сидить твердий, як камінь, головний конструктор т. Кирнарський.

— Лежачий камінь, — кажуть про нього в Луганську. І, очевидно, не без підстав так кажуть.

Цілий рік пролежала в шухляді головного конструктора пропозиція луганського раціоналізатора т. Антифєєва, поки він, нарешті, змушений був визнати її безумовну цінність і схвалити. Ще більше — 1 рік і 10 місяців — промаринував він у себе удосконалення т. Калініна. По вісім—десять місяців консервує Кирнарський матеріали інших луганських раціоналізаторів, хоч добре знає, що на їх розгляд визначено строк — 10 днів.

Набридло раціоналізаторам терпіти таку зневагу до своєї роботи. Поскаржилися вони куди слід. А головний конструктор т. Кирнарський, як прочув про це, так зразу ж і зробив для себе висновки. Коли йому поклали на стіл раціоналізацію т. Колосова (прийняту в Луганську і схвалену спеціалістами харківського заводу) він не став навіть знайомитися з нею, а зразу ж, без затримки написав: відхилити.

Отак «працює» з раціоналізаторськими пропозиціями головний конструктор головного заводу по тепловозобудуванню т. Кирнарський. Йому — аби зіпхнути їх з рук.

А що разом з ними він спихає сотні тисяч карбованців — про це головний конструктор і гадки не має.

П. ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ.

м. Луганськ,
завод ім. Жовтневої Революції.

НІКОЛИ НЕ ВГАДАЄТЕ!

Керуючий трестом «Львівнафтогазрозвідка» т. Ляшенко диктував друкарці наказ № 131:

— «Наказую:

§ 2

За незадовільне дотримання правил по техніці безпеки на дільницях контори, внаслідок чого виникла пожежа на буровій № 2, за невідвантаження відроблених бурильних труб заводові «Металіст», за несвоєчасне відвантаження котушок з-під троса, за що заплачено штраф у сумі 19,5 тисячі карбованців... директорові контори буріння т. Мосєєву, головному інженерові т. Ратаєву, головному геологові т. Юшкевичу, заступникові директора т. Хапочкіну і головному механікові т. Вєтрову...»

Тут керуючий перестав диктувати, задумався.

Угадайте, товариші читачі, яку він кару придумає для перелічених керівників? Чим вони заплатять за те, що з їх вини спалахнула пожежа, що труби невчасно було відправлено на завод, за те, що довелося заплатити великий штраф?

— З роботи полетять? Ні! Догану одержать? Ні. Зауваження? Попередження?

Не вгадали, товариші читачі.

Краще слухайте далі. Тов. Ляшенко продовжує диктувати:

— «...виплатити премію в таких розмірах:

1. т. МОСЄЄВУ — 1800 крб.
2. т. РАТАЄВУ — 1800 крб.
3. т. ЮШКЕВИЧУ — 1620 крб.
4. т. ХАПОЧКІНУ — 797 крб.
5. т. ВЄТРОВУ — 1301 крб. ...»

Тепер ви бачите, яку страшну кару придумав суворий керуючий? У відповідь на пожежу й штрафи він сипонув добрячими грошовими преміями.

Ударив по безгосподарниках карбованцем!

Мал. БЕ-ША

КОЛИ ВСЯКИХ КОНТОР БАГАТО

— Ти ж сказала під контору, не сказала під котору...

ЖИТІЄ СВЯТИХ

Розмовляли про санітарію та гігієну. Петро Терентійович Чепурко — голова Вишеньківського ССТ, Бориспільського району на Київщині — сказав бухгалтерові Ромасю:

— Люди, Іване Йосиповичу, кажуть, що наш Видиборець теє... не чистий на руку.

Бухгалтер вилупив очі.

— Видиборець? Наш заготувач?! Та що ви! Це ж безгрішний ангел!

На цьому, власне, й закінчилася розмова про чистоту рук. Та недавно голові ССТ знову довелося повернутися до цього актуального питання. Його спитали:

— Чи не здається вам, що Іван Йосипович Ромась живе явно не на зарплату?

— Ромась? — звів брови голова ССТ. — Наш бухгалтер? Та ви що!.. Об'їдьте білий світ — чеснішої людини не знайдете. Свята душа!

Свята душа, ясна річ, нічого цього не чула, вона клацала на рахівниці, перевіряючи звітні документи заготувача Видиборця, і раділа з його успіхів:

— Молодець Видиборець! Справжній ангел. На крилах літає. Скрізь встигає!

Павло Вавилович Видиборець і справді літав всюди, мов на крилах. Залетів він якось до колгоспного шофера т. Курила М. Г., що продавав свою теличку.

— Куплю. І гроші добрі дам, — обіцяв заготувач.

І не збрехав. Виклав на стіл 1400 карбованців.

А бухгалтерові ССТ Ромасю здав розписку на 2473 карбованці.

Почув Видиборець, що продає телицю Варвара Михайлівна Лозянко прилетів і до неї

— Теличка — так собі... — скривився він. — Ні риба, ні м'ясо...

Проте, покривившись, заплатив 1800 карбованців. А Ромасеві подав документа на 2454 карбованці.

Бухгалтер ССТ приймав од Видиборця всякі документи. Навіть підписані людьми, яких ні в селі, ні в районі, ні взагалі в природі ніхто ні разу не бачив. Милуючись красиво виведеними фіктивними підписами, Іван Йосипович Ромась захоплено вигукував:

— Акуратна ти людина, Павле Вавиловичу Твої звіти приємно в руки брати. Знаєш, дияволи, що звіт — це дзеркало, у якому відбивається наша робота, і стараєшся. Молодець

Щоб «дзеркало» завжди блищало, заготувач Видиборець тримає його в ідеальній чистоті. Одну розписку підчистить і змінить суму виплачених грошей, другу підітре і на цьому урве грубі гроші...

Отак собі і живе-поживає та грошенята краде-наживає цей заготівельний ангел.

А щоб ангел часом не зламав крилець, за його спиною стоїть, як мур, бухгалтер Ромась.

А за бухгалтера горою — Петро Терентійович Чепурко, голова сільського споживчого товариства.

— Що? — обурюється він. — Знову нашіптують на Ромася, що він із злодюгами злигався, знову намагаються очорнити Івана Йосиповича. Не хочу й слухати! Ніхто так, як я, не знає, яка це свята душа!

...Душа в душу живуть «святі та божі» працівники Вишеньківського споживчого товариства!

І. ІЛЬЧЕНКО.

Бориспільський район,
Київської області.

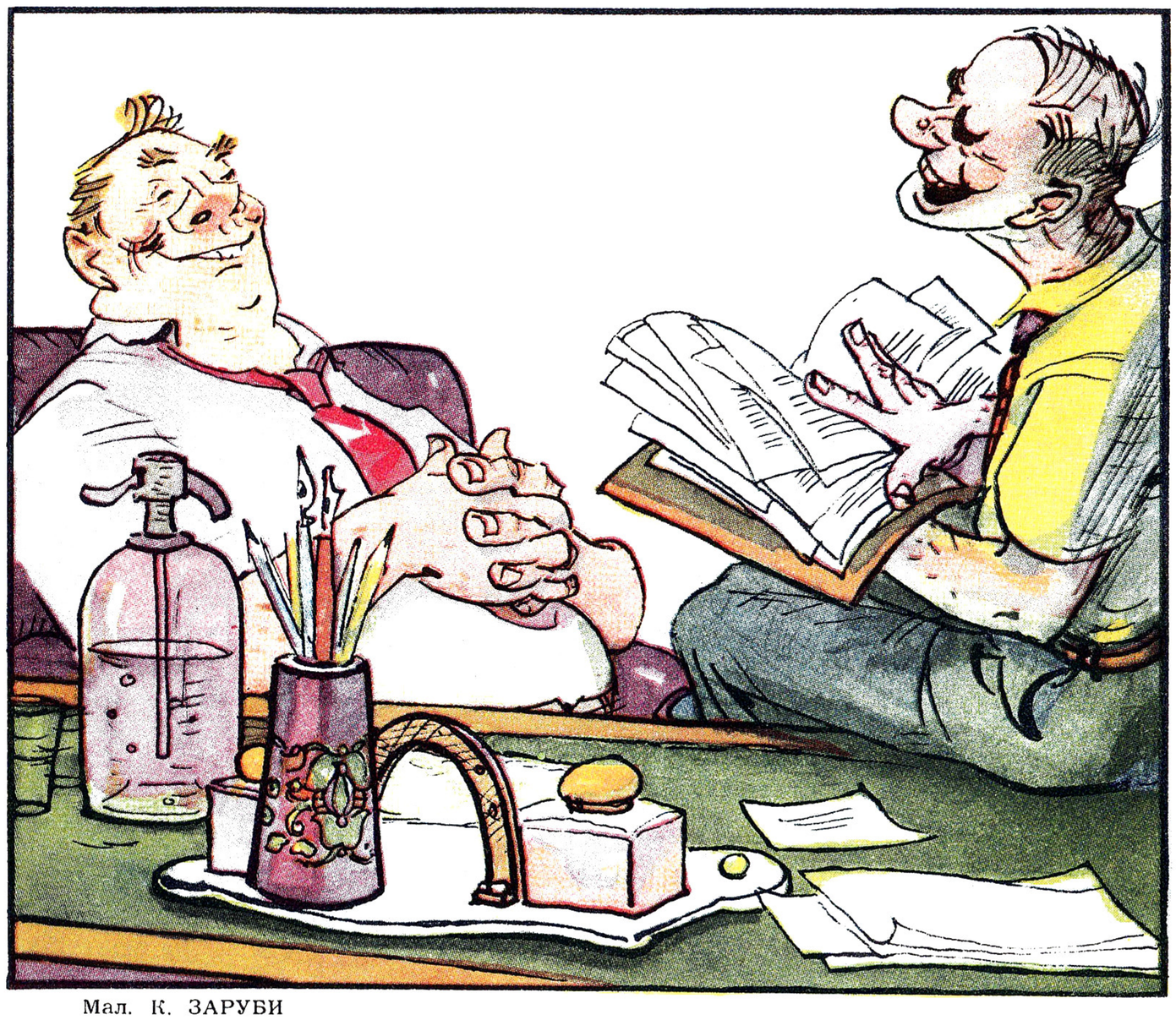

Мал. К. ЗАРУБИ

— Сьогодні при звільненні таку характеристику одному ледарю написав, що аж жаль стало хлопця.
— Йому буде важко влаштуватися на роботу?
— Та ні, жаль стало його звільняти.

СІВАЛКИ-МАНДРІВНИЦІ

Ще в середині грудня минулого року Фрунзенська РТС, Генічеського району, Херсонської області, одержала з управління матеріально-технічного постачання обласного управління сільського господарства фондове повідомлення за № 8082 про те, що їй занаряджено дев'ять сівалок СК-12 для сівби цукрових буряків. Одну таку сівалку напередодні нового року Кіровоградський завод «Червона зірка» надіслав в РТС.

— Перша ластівка прилетіла,— зраділи механізатори. І стали чекати прильоту інших. Довго чекали. Аж раптом у середині березня з того ж таки обласного управління телефоном долинула нерадісна звістка.

— Сівалки СК-12 вам не потрібні. Вони пристосовані для роботи на суходольних землях, а у вас посіви зрошуються. Негайно виїжджайте до Кіровограда, одержите там сівалки ССН-6-А. Та не баріться, бо інші області розберуть!

На Кіровоград вирушила ціла колона автомашин. Вирушила в об'їзд, через Київ, долаючи півторатисячну путь (прямо не проїдеш — бездоріжжя).

Після чотириденної біганини по інстанціях сівалки було одержано.

Не встигли ще й відпочити, як керівний бас з управління матеріально-технічного постачання знову нагадав про себе.

— Привезли? Ну й гаразд. А ті сівалки, що одержали раніше, віддайте представникам Сумської області. Що, що? Немає ніяких сівалок? Шукайте!

Шукали дуже пильно. Не знайшли. А тут і представники Сумської області з'явилися. Невеселі, похнюплені. Нагодували їх в РТС варениками, бо, на жаль, іншої допомоги надати не могли. Треба ж такому трапитись — приїхали люди на шістьох машинах з Хильчанської РТС, Зноб-Новгородського району, аж з-під самісінької Брянщини, а тут немов нечистий пожартував: щезли сівалки, мов провалилися!

Згодом виявилося, що заслали їх аж у Сиваський район, де буряків не сіяли і в майбутньому сіяти не збираються.

— Чого, гостоньки, знов горюєте? — запитали сумчан. — Бийте лихом об землю, як швець мокрою халявою об лаву.

— Доручення ж виписане на вашу РТС, а одержувати треба в іншій. Не віддадуть. Що ж тепер робити? Вертатися на Суми переоформляти документи?

— Це ще півбіди. Поїдемо разом у Сиваське, заберемо сівалки для своєї РТС, а потім передамо вам.

Словом, після довгих митарств повезли сумчани шість сівалок. Три залишилися стояти на подвір'ї РТС, як експонати тієї техніки, що не використовується в гарячу пору весняної сівби на колгоспних полях.

Цікаво було б знати, чия це нерозумна воля наділила сівалки обов'язками поштових вагонів і примусила їх мандрувати з кінця в кінець усієї республіки?

П. КОВАЛЬ.

м. Генічеськ,
Херсонська область.

ХИТРІ ЕЛЕКТРОНИ

Що діється з деражнянськими електронами! Що вони тільки витівають! Ще недавно бігали по всіх дротах, усю Деражню освітлювали. А з кінця минулого року наче показилися. По тих дротах, що на вулиці Радянській, бігають і в тих хатах, де живуть відповідальні районні товариші, діло своє роблять добре. А на інші вулиці їх і кілком не заженеш. Правда, оце недавно добралися деражнянські електрони до вулиці Жовтневої, засвітили лампочку біля ресторану та ще кілька лампочок: оту, що у мельника Фішеля та в техніка комунального комбінату Лавського. Невеличка групка електронів проскочила й на вулицю Барську і освітила хатини керуючого банком Желізняка і голови місцевого колгоспу Ольхова.

Та ото й усе. Кругом по ночах — хоч в око стрель...

До чого ж хитрі електрони бувають!

Г. ОСИКА.

Хмельницька область.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ЮХИМ ДОВБНЯ ЗГУЩУЄ ФАРБИ

У миколаївській обласній газеті «Комсомольська іскра» є куточок сатири та гумору. Зветься він — «Пошта Юхима Довбні».

19 квітня «Юхим Довбня» видрукував у себе замітку, що зветься «Як на пляжі». Зайшов, значить, Довбня до четвертого цеху Миколаївської швейної фабрики ім. Кірова і бачить «... довгі ряди машин, а між ними жінки... без плать». Попросив Довбня пробачення та навтікача. Але захекані робітниці таки наздогнали Довбню біля воріт. Озирнувся він і бачить: перед ним «...дівчата в однісіньких купальних костюмах, як і ті, 150, в цеху».

Все це від початку до кінця Довбня «художньо домислив» для того, щоб сказати, що в цеху не діє вентиляція і швеям працювати жарко. Правда, наприкінці Довбня просив на нього не ображатися, що він «трохи згустив фарби».

Ми не проти художнього домислу. Але чи не здається «Юхимові Довбні», що тут він уже занадто перегустив фарби?

ХРОНІКА

ЦІКАВУ АРХЕОЛОГІЧНУ ЗНАХІДКУ виявили недавно в Криму на станції Камиш-Бурун начальник відділу капітального будівництва залізорудного комбінату т. Ловчиков та головний інженер т. Радкевич. Вони натрапили на стіни незакінченого двоповерхового будинку, що вже майже вросли в землю. Детальні дослідження показали, що це стіни бані для робітників станції, яку відділ капітального будівництва, очолюваний т. Ловчиковим, повинен був здати в експлуатацію ще восени минулого року.

ЗАКЛАДЕНО ФУНДАМЕНТ під гранітний обеліск, що його буде споруджено на магістральному шляху Лубни—Оржиця, біля греблі, де щодня грузнуть автомобілі і вози. На камені буде викарбувано: «На цьому місці має відбутися історична нарада керівників Лазірківського, Лубенського та Оржицького районів, Полтавської області, на якій вирішуватиметься питання п'ятнадцятирічної давності: кому будувати міст через річку Сліпорід?»

І ЧОГО КРИЧАТИ?..

— Чоловіче, рятуй сина! —
В сльозах кинулась дружина.

— Яка трапилась біда? —
Чоловік її пита.

— Ой, лишенько, наш Матвійко
Тільки що ковтнув копійку.

— Тю на тебе, моя мила,
За копійку гвалт зчинила,
Підняла таку гарячку,
Наче син ковтнув... троячку.

Борис ЧИРВА.

с. М. Бобрик,
Лебединського району,
Сумської області.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

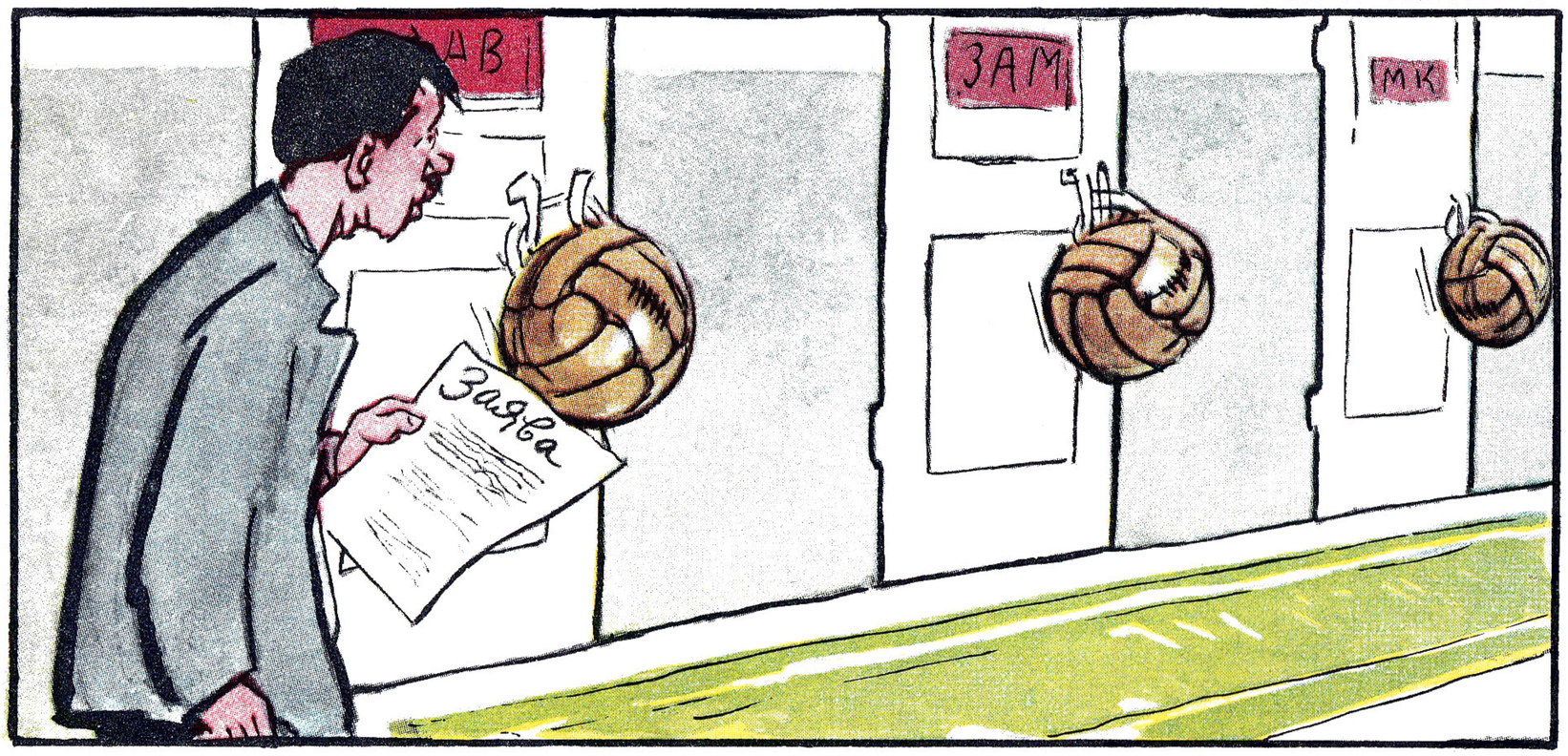

Неприймальні години.

Торбохвати НА КОЛЕСАХ

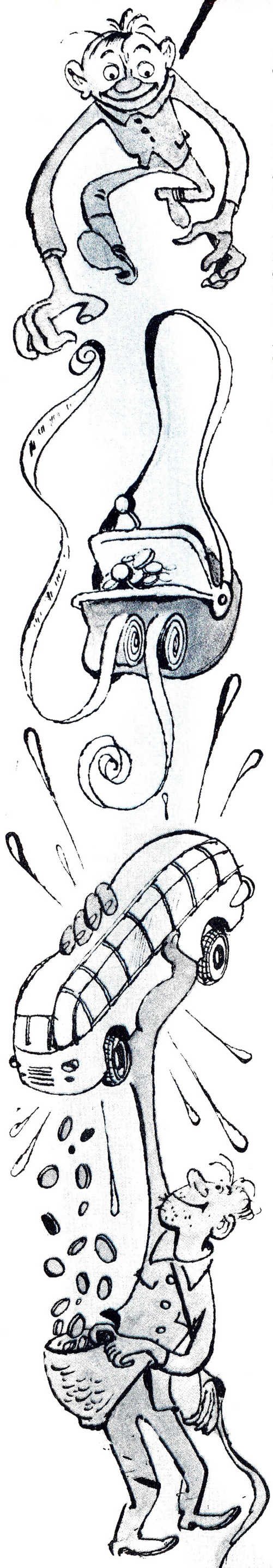

Кожного дня автобуси нашої республіки перевозять 3 мільйони пасажирів. Уявляєте собі це колосальне число?!

До послуг наших пасажирів чудесні комфортабельні автобуси, таксі. Обслуговують їх десятки хороших шоферів, кондукторів. Але ви вже певне здогадалися, що фейлетон не їм присвячено, бо про хороших шоферів та кондукторів вірші та пісні треба складати, а не фейлетони. Мова справді йтиме не про хороших.

У Міністерстві автотранспорту та шосейних шляхів УРСР підраховано, що коли 1 процент цих пасажирів проїде без квитків, то це за один день завдасть державі втрат на 28.364 карбованці. Сума чимала сама по собі, але коли її помножити спочатку на 30 днів, а потім на дванадцять місяців, га? Що тоді буде? А тоді тисячами чи десятками тисяч не відбудешся, тут уже семизначними числами пахне.

Та, на жаль, доводиться брати не один процент, а 10—12. І тоді, хочеш не хочеш, чіпляй до семизначного числа ще одного нуля.

Організовані масові перевірки пасажирського автотранспорту, як правило, давали підвищення виручки в каси автотранспортних організацій на 10—12% на день!

— Стривайте, — вигукне здивований читач, — то що ж це, люди добрі, виходить? Виходить, що в дні, коли таких перевірок немає, по Україні безкоштовно катається триста тисяч «зайців»?

Цілком вірно, шановний читачу, триста тисяч «зайців», але катаються вони не безкоштовно. Гроші вони платять, але квитків не одержують, а грошики ті осідають у бездонних кишенях отих зовсім «не чудесних» шоферів і кондукторів, про яких йшлося вище.

У кожного торбохвата з кондукторською сумкою на шиї чи з шоферськими правами в кишені — своя метода. Один бере гроші за квиток і прикидається глухим, коли в нього починають того квитка вимагати; другий про квиток взагалі не згадує; третій...

А от шофер Строчков, що працює на маршруті Київ—Виноград (Черкаська область),— той глибоко раціоналізував справу привласнення державних грошей. У нього жоден пасажир не проїде «зайцем». На квиткові чітко виведено маршрут. Не олівцем виведено, чорнилом. Наприкінці маршруту Строчков відбирає у всіх пасажирів квитки, плює на палець і проводить тим пальцем по написаному маршрутові. Тут починається найцікавіше: чорнило зникає під пальцем, «яко воск перед лицом огня». Чудодійний палець, скажете? Ні, чорнило чудодійне.

Додумався торбохват з допомогою спеціального чорнила по десять разів одні й ті ж квитки продавати!

Ми глибоко переконані, що, дізнавшись про такі факти, обурений читач знову вигукне:

— Люди добрі, та коли є такі факти, то тут потрібні акти! Акти, протоколи, судові справи, а не фейлетони!

Заспокойтесь, шановний читачу, через оце саме й фейлетона доводиться писати. Бо є і факти, і акти, і протоколи є, а от судових справ з наступним переселенням торбохватів у «казенний дім» щось не тее... не густо.

У директивному листі Міністерства автомобільного транспорту та шосейних шляхів УРСР говориться: «В автогосподарствах не створено нестерпних умов для розкрадачів державних коштів, окремі керівники звиклися з явищами систематичного розкрадання цих коштів і не вживають рішучих заходів до їх повної ліквідації».

Це, так би мовити, суха проза. А ось кілька картинок до неї.

Коли вже зайшло про акти, то візьмемо перший-ліпший. От хоча б з Тернопільського облавтотресту. Те, що ви будете зараз читати, не вигадка авторів фейлетона, а звичайнісінька виписка з акта: «Дійова боротьба з розкрадачами державних коштів у Тернопільському АТП не провадиться. Так, за 1958 рік і І квартал 1959 року на кондукторів і водіїв Тернопільського автобусно-таксомоторного парку за допущені випадки розкрадання державних коштів (провіз безквиткових пасажирів з корисливою метою) надійшло 687 актів та рапортів від контрольного апарату тресту. Проте заходів вжито лише по 421 акту. По 266 актах і рапортах заходів не вжито.

Мають місце випадки, коли за розкрадання державних коштів керівництво АПТ обмежується усними попередженнями. Кондукторові Кузочкіній по 5 актах і кондукторові Левіній по 3 актах нічого не було. Кондуктора Камінську за період її роботи з 1957 р. 8 разів було спіймано на гарячому, а 8 березня 1959 року директор автобусно-таксомоторного парку м. Тернополя т. Сосенко нагородив її грамотою за відмінну роботу...»

Бачите? Смішнішого не вигадаєш. Вона краде, а їй грамоту. То які ж тут коментарі потрібні? От вам і акти, і факти.

А в Сталінському АТП з торбохватами проводять ще жорстокішу боротьбу.

Кондукторів, які систематично крадуть державні гроші, так уже лають, так лають, що вони, бідолашні, не знають, куди очі дівати. Лають та догани виносять, догани виносять та лають!

А кондуктора Озерову як тяжко покарали там, хіба ви не чули?

За те, що вона пасажирів без квитків провозить і гроші привласнює, її — страшно подумати! — позбавили 50 процентів преміальних! А не крадь! А будеш красти?! Тільки-но вкрадеш ще раз, всі сто процентів преміальних знімемо!

Буває, правда, що адміністрації набридне бомбардувати запеклого торбохвата доганами, і тоді виходить наказ про звільнення його з роботи. Зверніть увагу, відвертого хапугу і торбохвата не віддають до суду, а просто собі звільняють. Мовляв, накрався вже, досить, дай же й іншому вкрасти. І тоді за ображеного торбохвата заступається місцевий комітет! І не безрезультатно! У тому ж таки Сталінському АТП місцевий комітет поновив на роботі звільнених кондукторів Братко та Єрмака.

Список областей можна продовжити. Можна згадати і Ровенську, і Хмельницьку, і Житомирську — торбохватів на колесах вистачає. І фактів можна додати. Але справа не в них. І цих фактів досить, щоб постало одне цікаве запитання: чому ж це не судять і не карають моторизованих торбохватів?

Прокурор республіки ще минулого року наводив факти, що в Ровно не притягли до кримінальної відповідальності кондуктора таксомоторного парку Гребенюка, який систематично привласнював виручку і продавав використані квитки. У Києві, не відомо, з яких причин, прокуратура відмовилась порушити судові справи проти кондукторів Гетьман Г. М. та Корнієнко Л. А., яких неодноразово хапали за липкі руки.

Відтоді минув майже рік, але в тих же самих містах історія з ліберальним ставленням до торбохватів повторилася.

Знову у Ровно старший слідчий міськміліції т. Смирнов відмовився порушити судову справу проти закоренілого торбохвата на колесах В. Т. Марченка.

У Московському відділенні міліції м. Києва вже кілька місяців лежать заяви на злочинні дії торбохватів з місцевого автопарку Бобиря, Марченка, Коваленка, Кухареву.

Справи лежать, а торбохвати їздять на автобусах і таксі та й крадуть, хто скільки зможе.

А от не чути, чомусь, щоб замашна прокурорська рука вдарила по торбохватах, та так, щоб одразу позбулися вони коліс і можливості їздити, щоб посиділи трохи...

Видно, стражі закону міцно закріпилися на позиціях невтручання в цю справу і байдужісінько спостерігають крізь пальці, як мільйони державних грошей осідають у глибочезних кишенях злодіїв.

М. БІЛКУН,
Л. ГАЛИНСЬКИЙ.

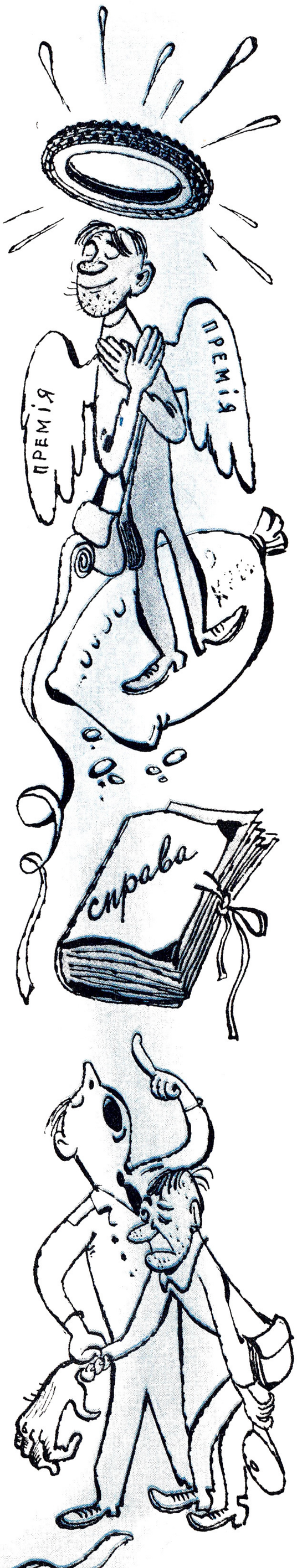

Народні усмішки

ПРИЧИНА ПЕРЕЛЯКУ

Дідусь з бабусею сидять біля столу. Він читає журнал, вона в'яже. Дідусь бурмотить собі під ніс:

— Дев'ять... сот... мільйонів років... сонце... Кінець життя... на землі.

— Через скільки, через скільки? — схопилася бабуся за серце і випустила з рук роботу.

Дідусь знизав плечима і голосно прочитав:

— Через дев'ятсот мільйонів років...

— Слава богу, — заспокоїлась бабуся, — а я так перелякалася... думала, через дев'ять мільйонів.

ДОГАДЛИВИЙ СОЛДАТ

Це було ще за царя. Повертався солдат із царської служби додому, зайшов до багача і попросив їсти.

Багатий, як і всі багачі, був дуже скупий — їсти не дав, але настирливо приставав до солдата, щоб той показав, як на війні воюють. Служивий поставив на стіл багато всякого посуду, а трохи оддалік великий глечик з маслом.

— Дивись, хазяїне, як на війні буває, — каже солдат і взяв у руки рогачі. — Посуд — це солдати, а глек — генерал. Солдатів б'ють, — та так торохнув по столу, аж черепки до порога полетіли, — а генерала в полон забирають. — Хоп глечика з маслом, та й мерщій з хати.

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

— Ти щодня п'яний! Негарно так, — докоряв я сусідові.

— З горя п'ю. Жінка щодня гризе.

— Ви занадто вже сваритесь на чоловіка, — сказав я сусідці, намагаючись їх примирити.

— Та як з ним, чортом, не сваритись, коли він щодня п'є.

Повідомив П. Н. БОЙКО
з м. Марганця, Дніпропетровської області.

ПОКАРАНИЙ «УГОДНИК»

Жила собі багата вдова. От один дяк задумав видурити у неї грошики: вкрав у церкві рясу, нарядився Миколаєм-угодником та й прийшов до неї. А паламар про все це десь пронюхав. «Пожди ж, — думає, — я тебе провчу!»

Натягнув на себе рядно, причепив бороду з льону, узяв ключа з піваршина (тобто апостолом Петром нарядився) та й теж заходить до вдови.

— Ти хто такий? — питає дяка.

— Я — Миколай, угодник божий.

— Як же ти сюди прийшов, коли рай замкнений, а ключ у мене?

— А я, — каже, — через перелаз.

Паламар тоді дяка за патли та ключем по шиї, по шиї!

— То ви, — каже, — будете лазити через перелаз, а мені за вас перед богом одвічати?

Так «Миколай-угодник» ледве двері знайшов і до вдови більше не потикався.

Повідомив Я. ЗАЙШЛИЙ
з с. Снятинки, Львівської області.

ПРИКАЗКИ ТА ПРИСЛІВ'Я

Кози і свою тінь з'їдять.

Завжди інших обмовляє, хто сам під носом бульку має.

Чим більше дурнів, тим краще хитрим жити.

Лежачого не б'ють, але ледачого, то треба.

Шукають двох касирів — нового і того, що втік.

Говорили сусідоньки, що це гарна дівка — оженився, придивився, а вона, як дідько.

Свиня часом і власних дітей поїсть.

У нього голова для того, щоб комір з шиї не злітав.

Зроблено спішно, тому й вийшло смішно.

Сплю, сплю — і відпочити ніколи.

Убити б день, а ночі не побачу.

Часом і дурень скаже щось розумне.

І чорт на старість в монахи пішов.

— Збудіть мене завтра раненько.

— Для чого?

— Бо сьогодні я не можу всіх вареників з'їсти.

Осла беруть в гості не мед пити, а воду возити.

Душа і редьку з'їсть, а тіло любить масло.

Їхав до Хоми, а заїхав до куми.

Колись дорогу міряли сажнями та аршинами — тепер автомашинами.

Покликали обідати, а він почав об'їдати.

Добре б'є рушниця: з полиці впала — сім горшків розбила.

Чекай, собачко: здохне конячка — матимеш м'ясо.

Повідомив М. КОЛЕСНИК.
(м. Здолбунів, Ровенської обл.)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

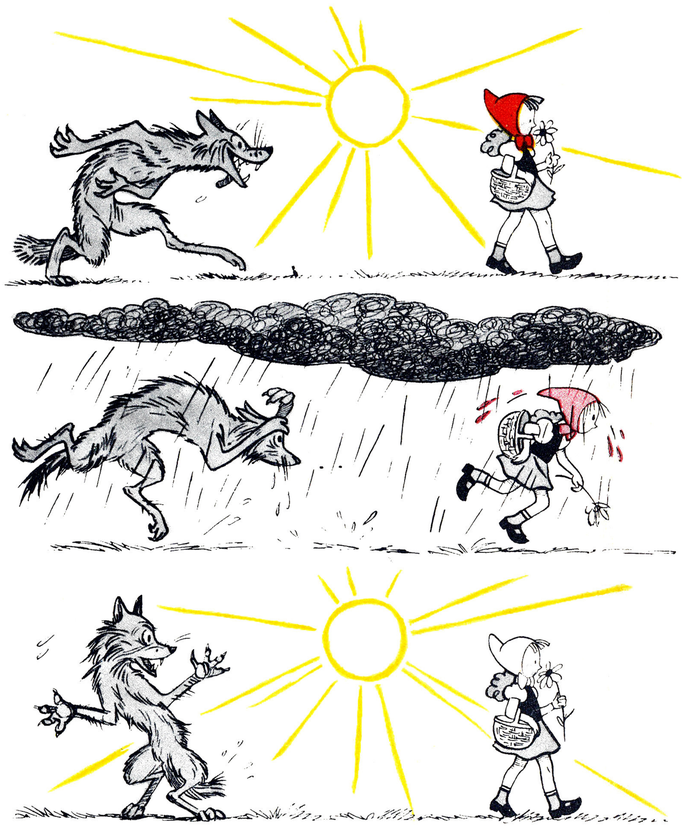

Казка про Червону шапочку.

ПРО ТЕ, ЯК МИРОН НЕПИТУЩИМ СТАВ

Бригадир Мирон Гречаний
Був завжди «в дрезину» п'яний.
До Одарки зайде в хату:
— Добрий день тобі, кума!
Йди в комору працювати,
Бо робочих рук нема.

А Одарка — тітка хитра,
Зна Мирона на зубок:
— Ось вареників макітра,
Ось у пляшці — вишнячок...

І пішла до чарки чарка,
Лагіднішає Мирон.
Не в комору йде Одарка —
Гонить дома самогон.

Ніби окунь на приманку,
Йде Мирон в другий кінець.
Зачепився там за шкварку,
Там — за півня, за млинець.

В дім закличе дід Мефодій,
Пригостить, наллє вина,—
І вже завтра, на підводі,—
Колесує до млина...

Так набравсь Мирон, що й хати
Не знайшов, а в стороні
Простягнувся, гріх казати —
Під парканом у багні.

То ж його на зборах щиро
Крили так, що він упрів,
І Мирон із бригадира —
Як то кажуть, полетів.

Зараз в нього спочиває
Від похмілля голова.
Сьомий день не випиває,
Бо ніхто не налива.

Степан ГРИЦЕНКО.
м. Вінниця.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— До цього загсу? Та ні за які гроші!!! Я вже тут тричі реєструвалася і все невдало.

ІЗ ЗДОРОВОЇ ГОЛОВИ НА ХВОРУ...

Два роки тому в м. Кадіївці було проведено одну операцію. Не хірургічну, але не без участі хірургів. Розрізали, але без ножа...

Розрізали надвоє міську лікарню. Та так спритно розрізали, що терапевтичне, неврологічне, очне та інші відділення опинилися в м. Ірміне, а хірургічне хоч і залишилося на місці, але розмістили його в такому приміщенні, що ніде й скальпелем повернути.

Словом, операцію було проведено не хірургами, а над хірургами. Мала ця операція і ще одну ваду. Відомо, що хірурги розрізають і потім зашивають, а от кадіївські оператори розрізати розрізали, а зашивати не дуже поспішають.

Навпаки, вони самі зашилися з ремонтом та реконструкцією хірургічного відділення.

Післяопераційний період дуже затягнувся з вини керівника комбінату «Луганськшахтобуду» т. Дмитрієва, якому цю справу доручено. Тимчасом хворі змушені їздити до іншого міста, щоб там лікуватися, а трохи очунявши, починають писати скарги до Луганського облвиконкому, до раднаргоспу, до Кадіївської міськради.

Не відстають від них і лікарі. Вони лікують хворих і скарги пишуть, пишуть скарги і лікують хворих. Проте допомагають ті скарги, як мертвому припарки.

І вже невідомо, чи лікарі рецепта скарги не знають, чи ті, кому скарги адресуються, захворіли на дуже гостру форму байдужості, ускладнену бюрократизмом.

perec-ua.
perec-ua.

РУКАТІ КОРОЇДИ

Є й такі недруги наших зелених друзів— садків і гаїв. Мають ці короїди руки й ноги. і голова на плечах у них є, біда тільки, що вона... Але про голови скажемо далі.

Ось проїдемо дорогою між селами Буди та Ободівка, Тростянецького району, Вінницької області, і подивимось, що там робиться. Не подумайте, що це якась непомітна польова доріжка, яка у дорідних хлібах загубилася. Ні, це дорога, що веде з Вінниці до Одеси.

Не дивно, що шляховики подбали про неї: вони посадили обабіч яблуньки та декоративні дерева. Добре діло зробили. Не тільки їхати, навіть іти приємно шляхом, облямованим зеленню. Прийнялися деревця, листочки повикидали, ростуть, сили набираються...

Аж ось проїхав тим шляхом голова колгоспу ім. Чкалова Легун Антон Костянтинович. Подивився він на посадку, щось таке невиразне промимрив, а повернувшись до контори, дуже виразну команду дав:

— А тягніть плуга найбільшого! А переорюйте пришляхову смугу! Ми там овечок будемо випасати.

Переорали! І 220 дворічних яблунь заорали. Розбій на битому шляху серед білого дня!

Таке сталося торік. Не краще зварила голова Легуна і цього року. Весною шляховики почали саджати дерева. Аж тут, де не візьмись, грізний Легун. Автомашиною прилетів. Загнув він робітникам такі словеса, що аж до неба долетіло, а потім відібрав у них лопати, склав у машину — тільки й бачили його.

Сподобалось рукатому короїду людську працю нищити. Не минуло й тижня, як він загнав трактора у розсадник шляхово-експлуатаційної дільниці і переорав його. Загинуло до 4 тисяч штук сіянців акації і каштана.

* * *

А тепер заглянемо на Одещину, у Білгород-Дністровський район, подивимось, що там роблять недруги природи.

Понад сорок років тому над Дністровським лиманом було посаджено захисну смугу, щоб вода берег не розмивала, щоб не утворювалися яри.

Роки йшли, і виросли добрячі клени, берести, акації. Росли б вони і далі все вгору та вгору, якби не нанесло на них директора радгоспу «Приморський» Мандролька та головного агронома Лисенка. Ці теж, не довго думаючи, скомандували:

— Хлопці, валяй!

Хлопці раді старатися — поваляли. Стояв чудовий ліс, залишилися пеньки метрової висоти.

Подумати тільки: таке вчинили директор і агроном радгоспу! Саме ті люди, яким уже й за штатом належить любити природу. Ні, з подібними діячами землі не прикрасиш!

* * *

На дерево дивись, як родить, а на чоловіка, як робить. Ми вже бачили, як роблять голова колгоспу Легун, директор радгоспу Мандролько і агроном Лисенко. У них дерево не тільки не вродить, а й на землі не встоїть.

Треба покропити рукатих короїдів таким розчином, щоб у них пропала охота нищити зеленого друга людини.

Л. ГРОХА.

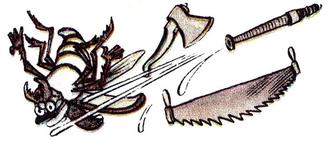

РЕКЛАМА — РУШІЙ ТОРГІВЛІ

Мал. Л. БОЙКА

— Здається, тут непогано годують.

Віктор ЛАГОЗА

НЕ ДАЛІ НОСА

Зустрівся я з ним несподівано і, відверто кажучи, не на діловому грунті.

Якось...

Та чого там приховувати?.. Риба була причиною нашого знайомства. Так-так, звичайнісінька собі риба — бубирі, йоржі, плітки, окуньці, а при нагоді (тьху-тьху!) і добрячий лящ. А коли вже хочете точності, то і не риба, а все те, що з нею зв'язане. А справа у тому, що я люблю, дуже люблю у вільну годину над річкою посидіти. Це у мене в крові ще, напевно, з доісторичних часів зосталося, як-то кажуть, з діда-прадіда ведеться.

Смик!..

Люблю, дуже люблю над річкою посидіти.

Ото ж на цьому грунті познайомився і з Федором Миколайовичем Зацапним.

Приїхав я в Жеманлію, як і личить рибалці, ще задовго до вечора. І не на один день, а на цілісіньких три. Хотів було до села податися, та де там: річка попід горою блакитною стрічкою зелені луки перетинає — так і кличе, так і вабить. Не стримався я — та бігцем з гори, та через луки, та до кручі. Біжу ото й однією рукою вудку споряджаю, а другою, як спотикнуся коників у траві намацую.

Уже було зовсім добіг, кільканадцять метрів залишилося. Коли чую — під кручею якийсь гармидер зчинився. А потім як пурхнуть на всі боки звідти хлопчаки. Та навтьоки. А за ними — дядько з дубцем.

— Ось я вам!.. — кричить басом.

Та де там «ось» — швидше вітра в полі наздоженеш, аніж оту босоногу команду.

Уздрів мене. Зупинився.

— Здрастуйте, — кажу, — за що це ви їх?..

— Здрастуйте, — відповідає. — Та от бачите — капосні хлопці черв'яків копають.

— То й що ж?..

— Та кручу ж підривають! — аж скрикнув чоловік. — А весною ж, у повінь, що буде?.. Знесе вода порушену землю, а там і до кручі візьметься. А над кручею ж — мабуть, бачили — наше поле артільне, чорнозем. Та ще й який чорнозем — хоч на хліб намазуй. А бісові рибалки...

Та й затявся — побачив мої вудки

— То, виходить, і ви...

— Виходить, і я.

— Он воно як! А знаєте, — чоловік блиснув разком сліпучо-білих зубів, — і я теє... Еге ж.

З цього і почалося моє недовгочасне знайомство з Федором Миколайовичем Зацапним — головою артілі «Вперед».

Того вечора не довелося мені посидіти над річкою — не до того було: Зацапний показував мені колгосп.

А показати-таки було що.

І нові ферми. Цегляні. Черепицею укриті.

І пасіку. Півтисячі вуликів.

І кукурудзу. На два людських зрости.

І нові хати. Біленькі, чепурненькі, як молодички по першому році заміжжя.

І гречку до пояса.

І стави, наповнені коропцями і коропищами.

І свиней. І корів. І мехпарк...

Таки й подивитися було на що.

— А ось тут думаємо силосні ями закласти додатково. Бачили ж нашу кукурудзу?.. А там... Гей, хлопче, як тебе?.. — гукнув Федір Миколайович, нагинаючись і піднімаючи з землі не можна сказати, щоб нову, але чималу підкову.

— Сашко, дядьку Федоре...

— На ось, візьми та віднеси ковалям. Залізо ж все-таки... ферум... — немов пробачаючись, прогув Зацапний.

Не побачивши ж в моїх очах осуду, додав уже авторитетно, майже з гордістю:

— Знадобиться на щось. Ковалі — вони такі люди: доведуть до пуття.

Спав я тієї ночі, як ніколи, добре.

А наступного дня, у неділю, коли ще й на світ не благословлялося, розбудив мене Федір Миколайович.

— Ех, потривожили-таки ви мені душу вашими вудками. Хоч воно ніби і баловство, але... Одягайтеся швидше, та й підемо. Я знаю такі місця, такі місця!..

Мене, звичайно, не треба було просити двічі.

Через півгодини ми, спотикаючись і пошепки чортихаючись, крокували вже далеченько за селом.

— Ось тут і черв'яків наколупаємо, — промовив Федір Миколайович, зупиняючись під мостом і засвічуючи ліхтаря.

— Де?..

— Та ось тут. Хіба не бачите, скільки їх?.. — крекнув Зацапний, вивертаючи з вологої землі велику гранітну каменюку. — Збирайте, а то повтікають!

— Федоре Миколайовичу, та ці ж каменюки насип утримують! Без них же розмиє...

— А вам що до того?.. Відремонтують. У них, шляховиків, спеціальні бригади на те є. Ану, ще ра-а-аз!.. — хекнув Зацапний, вивертаючи нову, ще більшу каменюку. — Ага, ось де ви, голубчики!..

Мій бадьорий настрій почав помітно повзти вниз.

На узліссі нас перестрів лісник з рушницею за плечима. Широкий патронташ, шкіряна торбина, грубий плащ і дебелий костур з россішкою на кінці робили з нього подобу вояка-стрільця невідомих часів.

— Хто йде?.. А, це ви, Федоре Миколайовичу. Доброго ранку. По рибку?..

— Доброго ранку. По рибку. А ви, Іване Пилиповичу, чи не воювати оце спорядилися?..

— Може, й воювати...

— З ким же, коли не секрет?.. Чи не з ховрахами бува?.. То ви б краще на наші поля подалися — там, кажуть, з десяток ще залишилося. Втекли, кляті, від піонерів. А більше не знайдете — нема, потруїли.

— Мені б отих ховрахів піймати, що дубки онде порубали. Що не кажіть, а це ваші хлопці, Федоре Миколайовичу, — дубки точнісінько такі, як оті, що у вас в колгоспі біля ферми лежать.

— А ви впіймали моїх хлопців?..

— Та де там у бісового батька їх спіймаєш...

— А не впіймали, то й не кажіть.

— У вас же свій ліс є, колгоспний.

— Наш ліс нашим і буде. А вас поставлено охороняти державний, то й охороняйте собі на здоров'я. Бувайте здорові!

Лісник не відповів.

Риба не ловилася. Поплавки стриміли нерухомо, віддзеркалюючись у тихій воді разом з блакитними бабками, які, очевидячки, вважали їх єдиним придатним місцем для відпочинку.

— Хай йому грець!.. Годі! — першим не витримав Федір Миколайович. — Подихали свіжим повітрям — і за те спасибі. Поїхали додому, — продовжував він, скочуючи у річку чималу колоду.

— На колоді?..

— Ха-ха-ха!.. Таке й вигадаєте, щоб вас дощ не намочив. Поїдемо пішки, на своїх.

— А колода?..

— А колода знадобиться. Там виловлять,— махнув Зацапний вбік села. — А тепер давайте вудлищ з ліщини наріжемо. Воно хоч і далеченько буде перти...

— А може, біля села наріжемо?..

— Там не можна — то наш ліс. Нехай собі росте...

Востаннє я бачив Федора Миколайовича в понеділок перед від'їздом із Жеманлії.

Дебелий голова бігав у самих лише підштаниках вздовж річки і гукав своїм грімким басом на артільних рибалок:

— Куди тягнеш?.. Куди ти тягнеш, кажу тобі!.. Лясни кодолою!.. Лясни кодолою по осоці!..

— Навіщо це ви бубирів лякаєте, Федоре Миколайовичу?.. — запитав я його, прощаючись. — Хіба у вас мало риби у ставках?..

— Та то ж у ставках, — незадоволено пробубонів Зацапний. — А знаєте — минулого року ми сто двадцять тисяч лупонули за коропців, — раптом пожвавішав він. — Карбованчик до карбованчика. Бачили клуб?.. Ото за коропи збудовано.

— А якого ж біса ви отут каламутите воду?.. — не стримався я.

Федір Миколайович здивовано свиснув.

— Як то — якого?.. Наша річка — наша й рибка. Дарма, що дрібненька — знадобиться. А не виловимо — до сусідів втече. Вже їдете?

— Їду.

— Чи ж вам у нас сподобалося?..

Я на це нічого не відповів — досить з мене і вчорашніх розмов. І досі Федір Миколайович хоча і вдає гостинного господаря, а все-таки дивиться на мене чортом.

А продовжити розмову конче треба.

І не мені. На мені, як відомо, немає ніякого чину. А що таке для Федора Миколайовича Зацапного, ім'я якого відоме і в районі, і поза районом, що для нього розмова з рядовою людиною?.. Так собі — базікання. А часом і підрив авторитету.

А от коли б...

Ех, коли б, коли б!..

Та що тут казати — треба хвалити таких, як Федір Миколайович. Може, треба і по голівці гладити. Та одночасно треба і всипати трохи нижче, у те приватне, або, як раніше казали, куркульське місце, з якого ноги ростуть.

Не пошкодить таким, їй-богу, не пошкодить.

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Дурниці в таблиці

Виявляється, що доїти велике господарство далеко зручніше й безпечніше, ніж одну корову.

Корова, дивись, і хвицнути може, а цілу молочну ферму можна доїти так, що тільки держись.

Сиділи якось директор Первомайського цукрово-молочного комбінату т. Шишковець та директор Кривоозерського маслосирзаводу т. Єфремов (Миколаївська область) та й гадали, як це його видоїти більше молока з колгоспів. Гадали, гадали і догадалися.

— Стривайте, — вигукнули поважні керівники підприємств, — а для чого ж нам дали книги в руки?

Книги ці, видані Київським раднаргоспом ще в 1957 році, містять таблиці зарахування молока за жирністю. А таблиці в свою чергу містять в собі чимало друкарських помилок. Отож користуватися ними слід з оглядкою на лабораторію. На інших підприємствах, на пастеризаційних пунктах так і роблять. Чесно визначають жирність, і зараховують здане молоко колгоспам, як показує лабораторія. Чесно, без різного там формалізму і бюрократичних викрутасів.

Але коли з викрутасами та ще заховатися за таблицю і махнути рукою на лабораторію, то можна доїти колгоспні ферми на всі чотири дійки.

Шишковець і Єфремов так і зробили.

Вони негайно дали команду всім пастеризаційним пунктам:

— Ховайтеся, хлопці, за таблиці та наставляйте дійниці. А хто почне хвицатися, того ви таблицею, таблицею. На лабораторію нічого кивати!

І почався «лактаційний» період для комбінату та для заводів.

Ось, наприклад, привозить нещодавно обліковець молочної ферми колгоспу ім. XX з'їзду КПРС, Кривоозерського району, на пастпункт с. Секретарки 90 літрів молока жирністю 4,2 процента.

Заглянувши в таблицю, завідуючий пунктом Семен Мефодійович Бунь вирік:

— Вам зараховується 92,5 літра.

— Але ж наше молоко з підвищеною жирністю... — почав було заперечувати обліковець.

— Чхати нам на вашу жирність! — гримнув завпунктом т. Бунь. — У вас жирність, а у нас таблиці. Ось-о-о чорним по білому...

Взяв обліковець накладну, де замість правильної цифри 99,5 зарахованих літрів молока стояло 92,5, як це помилково надруковано в таблиці, та й потяг сіромаха на ферму.

Не треба бути доктором математичних наук, щоб з'ясувати, якої шкоди завдає господарству сліпе користування отими таблицями.

Кожен, хто знає чотири дії арифметики, легко підрахує, що коли, скажімо, колгосп здав 20 тонн молока, а приймальний пункт користувався таблицею з помилками, то колгосп втратить, а пункт «надоїть» зайвих півтори тонни молока. Це тільки в одному випадку. Але ж згадана вище таблиця має більше десяти помилок і переважна більшість з них не на користь колгоспам.

Колгоспи не раз порушували питання про перегляд помилкових таблиць, вказували завідуючим пастеризаційними пунктами на їхні помилки, доводили ті помилки лабораторно, але працівники пунктів почувають себе за тими таблицями, як за непробивним панцирем. Дуже затишно почувають.

І течуть незараховані тонни колгоспного молока у ліву дійницю.

Д. БРОШЕВСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

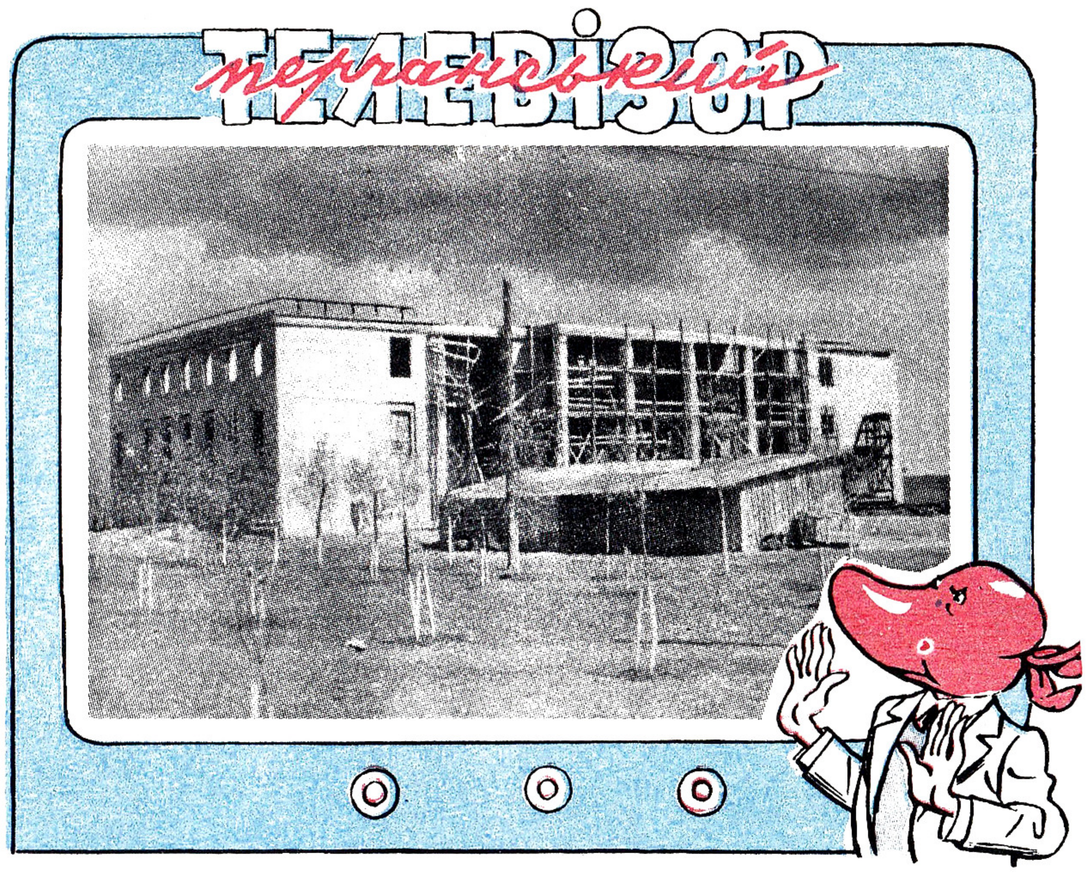

Починаємо нашу телепередачу за заявками телеглядачів.

На прохання секретаря Гайворонського райкому КП України т. Фещука, демонструємо останню новинку холодильної промисловості — свіжозаморожений клуб Заваллівського графітового комбінату. Вартість новинки — 1.300.000 крб. Замість того, щоб цього року завершити будівництво клубу, на який уже витрачено таку купу грошей, його заморозили — поставили на консервацію.

Ролі дідів-морозів виконували Київський раднаргосп та виконком Кіровоградської облради депутатів трудящих.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

БЕЗ ВИНИ ВИННІ

Небезпека нависла над садами та городами м. Молочанська на Запоріжжі.

Ретельними зусиллями працівників Молочанського міськвиконкому авторитетно встановлено, що загрозою для посівів стали... голуби.

І негайно з міськвиконкому полетіли власникам голубів категоричні вказівки такого змісту:

«Ваши голуби наносят вред в огороде посаженным культурам. Исполком Молочанского городского Совета депутатов трудящихся предупреждает Вас, что голуби должны содержаться в клетках и не допускаться на огороды.

Не выполнение настоящего указания виновные в этом привлекаются к ответственности согласно закона «О потравах посевов».

Одержавши таке грізне попередження, підписане головою Молочанського міськвиконкому П. Борозенцем та секретарем І. Багликовим, місцеві голубоводи ніяк не хочуть визнавати себе винними.

Сьогодні від них вимагають саджати голубів у клітки. А завтра працівники міськвиконкому визнають голубів небезпечними для пішоходів та гужового транспорту і заборонять випускати їх без намордників. А там ще примусять на цепу водити.

До чого тільки не додумаються запопадливі молочанські адміністратори!

К. ДІДЕНКО.

Мал. Л. КАПЛАНА

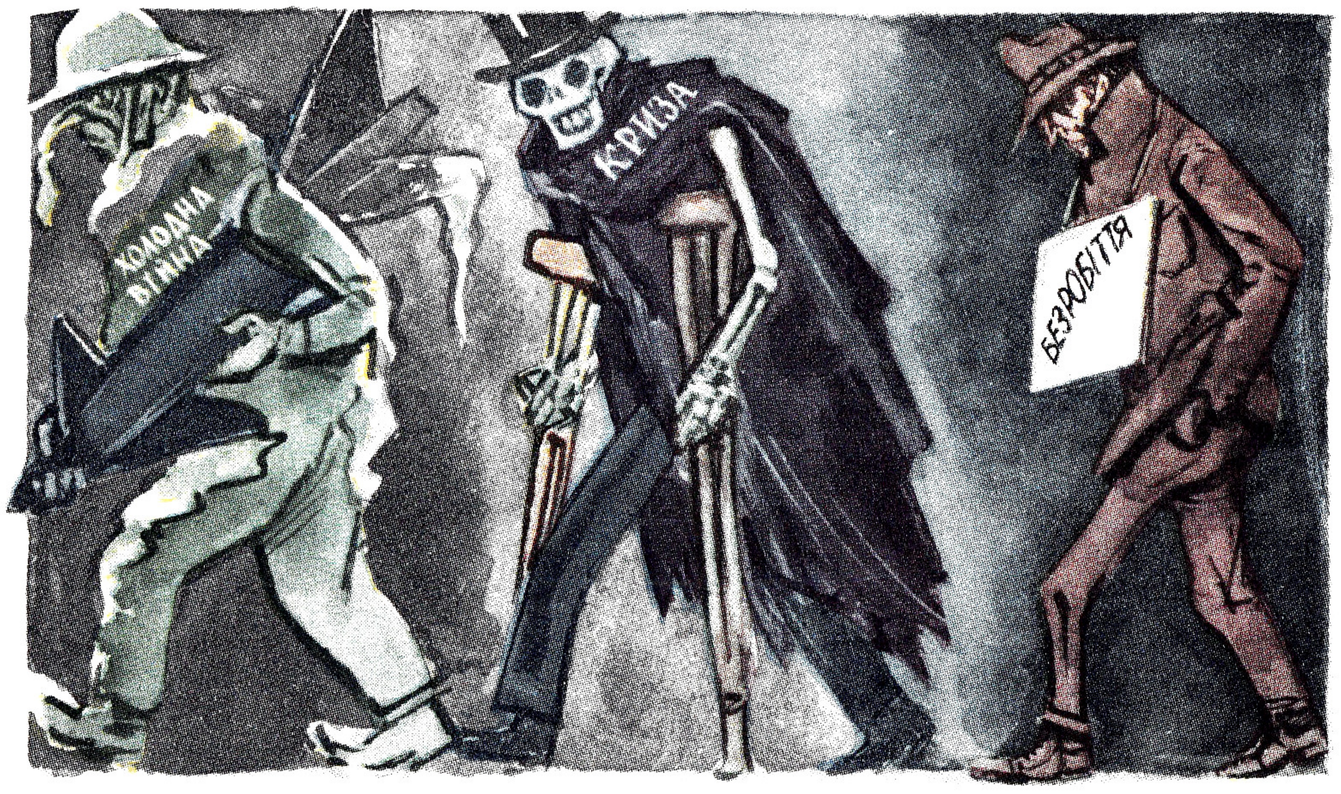

Американські супутники.

ДОКОТИВСЯ

Йозеф Метьюз прославився у США як найближчий помічник горезвісного мракобіса сенатора Маккарті. Кілька років Метьюз очолював канцелярію сенатора, коли той був головою комісії по розслідуванню антиамериканської діяльності.

Метьюз навіть перейняв усі звички свого шефа. А які то були звички, — увесь світ добре знає. Маккарті до того дорозслідувався, що почав поглядати скоса навіть на своїх ближніх, вбачаючи і в них «підривний» елемент. Хтозна, до чого б дійшов сенатор, якби не врізав дуба.

А його помічник та учень Йозеф Метьюз таки дійшов до ручки. Пив якось він з родиною вдома каву. А потім раптом як схопиться, як кинеться на дружину та діток. Нащадків своїх він убив на місці, а дружину так покалічив, що вона ще й досі лежить у лікарні. Після цього вірний учень Маккарті перерізав собі горлянку.

Лікарі встановили, що Метьюз захворів на особливу форму сказу. Як ця форма звучить по латині — не знаємо. А звичайною мовою простих американців той сказ так і зветься — маккартізм.

Друже Перче!

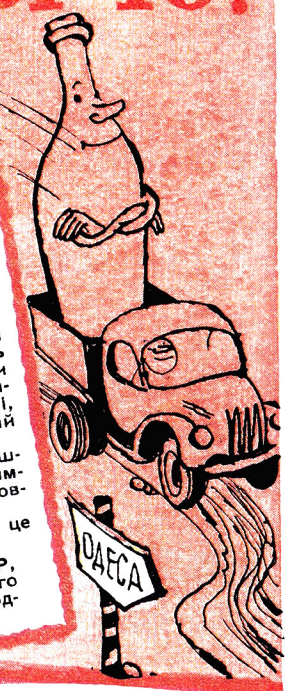

Розказати тобі про диво з пляшкою з-під пива?

Наш Кіровоградський пивзавод розливає свою продукцію в пляшки, які одержує з Одеського склозаводу. Нічого дивного в цьому, розуміється, нема, бо ближче постачальників скляної тари ми не знайшли. Дивує інше: коли порожні пляшки з-під пива повертаються назад до магазинів нашого місцевого «Гастроному», то їх звідти відправляють не на Кіровоградський пивзавод, а... на Одесу. Відправляють туди, між іншим, не тільки пляшки з-під пива, але й з-під продукції інших харчових підприємств області, яким постачає тару той же Одеський склозавод.

Отак у нас і возять порожні пляшки з Одеси в Одесу, і все це з примхи Кіровоградської контори «Укрголовгастроному».

Чи не здається тобі, Перче, що це якесь гастрономічне безголів'я?

Г. КАЧУР,
начальник виробничо-технічного відділу облуправління промпродтоварів.

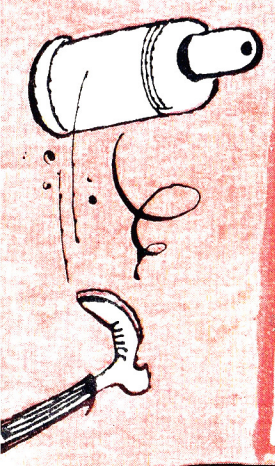

Яке це добро — газова плита! Повернув ручку, приклав сірничка — і вже горить, аж шумить. Будь ласка, вари, печи, смаж без диму, без кіптяви.

Торік і в нас, у Килії, було встановлено на кухнях півсотні газових плит. Ось уже більше року ми крутимо ручки, але нічого не виходить у нас — ні вогню, ні диму немає...

Річ у тому, що до плит потрібні ще й газові балони, бо газопровід поки що до Килії не дістає. Держплан повинен виділити нам 100 балонів, ми йому про це нагадуємо ось уже цілий рік. А з Києва одна за одною відписки летять, якими нас запевняють, що на Україні нема газових балонів.

А це ж така нісенітниця, Перче! Ми бачимо, скільки тих балонів є у сусідів наших — в Ізмаїлі, на водопроводі і в «Укрголовметалопостачзбуті».

Невже, Перче, так і не вдасться нам з нашим Держпланом кашу зварити на газових плитках?

П'ЯТДЕСЯТ ВЛАСНИКІВ ГАЗОВИХ ПЛИТ.

Що б ти сказав, почувши, що у Забузькому райпромкомбінаті займаються виробничою фізкультурою? Похвалив би керівників комбінату?

А ти не поспішай хвалити. Фізкультурять тут не робітники комбінату, а замовці. Особливо ті, яким доводиться користуватися послугами філій райпромкомбінату у Червонограді, Угнівані за 20—30 кілометрів од контори райпромкомбінату, але, щоб здати якесь замовлення, треба обов'язково бігти до контори, оформляти документи.

Хочеш, Перче, знати, за чиєю головою нашим ногам нема спокою? Можемо тебе поінформувати: таку фізкультурну зарядку для замовців придумав т. Поліщук — директор Забузького райпромкомбінату.

Дмитру Гнатовичу Поліщуку — фізкульт-ура!

Б. ГРЕЧАНЮК.
Львівська область.

Досі великою популярністю і славою користувалися радіоаматори-короткохвильовики. Їм вручали дипломи, призи.

Ми зареєстрували новий рекорд, тільки не радіоаматора - короткохвильовика, а, так би мовити, короткотелеграфіста.

На нашу адресу надійшла телеграма від директора Сімферопольського винзаводу т. Аралова. Зважаючи на те, що до міськфінвідділу, куди адресовано телеграму, від кабінету т. Аралова всього 500 метрів і т. Аралов, маючи під рукою пару телефонів і легкове авто, у таких складних умовах подолав телеграфом відстань в 500 метрів, ми просимо тебе, Перче, відзначити т. Аралова призом і видати йому свій перчанський диплом.

ПРАЦІВНИКИ СІМФЕРОПОЛЬСЬКОГО МІСЬКФІНВІДДІЛУ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

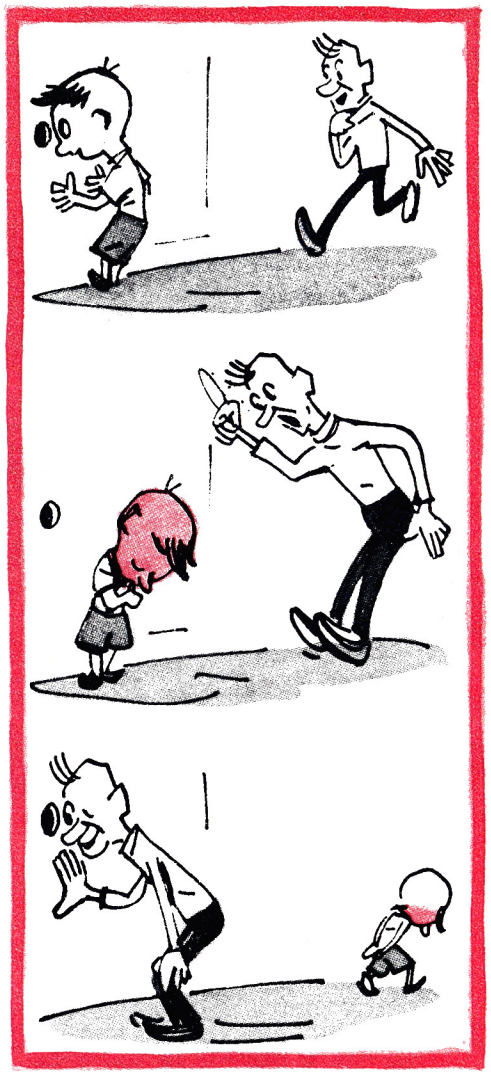

Мораліст.

САМ СОБІ НА УМІ

«І грім, і блискавка — це неба гнів,
Це вседержителя пересторога
Тим, хто відбився від божого чертога,
Хто не замолює своїх гріхів.

То ж до моїх прислухайтеся слів:
Свічки запалюйте й моліте бога,
Щоб він простив вас швидше якомога,
Щоб гнів на милосердя він змінив».

Отак підступний попик Іоан,
Страхаючи своїх парафіян,
Під час казання їм щоразу правив,

А сам, не вірячи молитвам тим,
На церкві й на будинкові своїм
Завбачливо громовідвід поставив.

Євген БАНДУРЕНКО.
м. Одеса.

І сміх і гріх

Є, ЗНАЧИТЬ, НАДІЯ...

Уздовж асфальтованої набережної Дніпра у Новій Каховці густо ростуть дерева. І мало не до кожного з них ланцюгом прив'язано човна. В'їдаються ланцюги в дерево, перетирають, псують його. А батьки міста ось уже четвертий рік збираються будувати причал для човнів.

Добре, що хоч збираються. Є, значить, надія, що колись-таки зберуться і використають зіпсовані дерева, як будівельний матеріал для причалу.

МОВЧАННЯ НЕ ЗОЛОТО

Возив, возив кінь голову Соснівського ССТ Левка, та й здох. Розсердився голова на коня, злупив з нього шкуру, а тушу викинув на поле колгоспу ім. 10-річчя возз'єднання. Побачив те голова колгоспу Задолазков і теж так розправився з своїм конем. І тушу його викинув на те ж поле. А Золотниківська райсанепідстанція (Тернопільщина) хоч би слово головам сказала, хоч би штрафом яким налякала. Промовчала райсанепідстанція! Правда, таке мовчання уже золотом не назовеш. Од нього антисанітарією на весь район несе.

ХТО РОЗБЕРЕТЬСЯ

Ружичнянський районний відділ народної освіти ось уже другий рік сидить без телефону. На думку начальника Хмельницької облконтори зв'язку т. Дворецького і начальника міськконтори т. Пушкіна — це дуже добре: райвідділу наросвіти тепер ніхто не дорікатиме, що він керує школами району телефоном. А заврайВНО т. Кужицький з цим не згоден. Він, навпаки, вважає телефон зручним і потрібним способом зв'язку з школами.

От тепер і розбирайся, хто з них має рацію, а хто не має ні рації, ні почуття відповідальності.

Незвичайні пригоди

ЗБИЛИСЯ З НІЖОК стільці Малинської меблевої фабрики (Житомирська область), потрапивши з крамниць до споживачів. Щождо директора фабрики т. Смаглія, то він, навпаки, твердо стоїть на своїх ногах: з бракоробської позиції його нелегко зрушити.

ГЛАС ВОПІЮЩОГО З БОЛОТА день і ніч непокоїть багатьох харків'ян. Як виявилося, цей таємничий голос належить директорові Харківського заводу дорожніх машин т. Логинову Дбаючи про випуск машин для боротьби з бездоріжжям, він досі не здогадався використати бодай одну з тих машин, щоб прокласти шлях на завод дорожніх машин, до якого ні пройти, ні проїхати.

ДАВ ДУХУ своїм сусідам директор Теофіпольського маслозаводу (Хмельницька область) т. Шіндер. Він викопав у них під вікнами зливну яму, до якої стікаються з цехів не дуже пахучі відходи виробництва.

ВЕЛИКУ РІЗАНИНУ учинив недавно дорожній майстер станції Наказне (Південно-Західна залізниця) Ілля Сачок. Йому доручили знищити гусінь. А він замість того, щоб спиляти заражені гусінню гілки, під самий корінь зрізав фруктові дерева, що росли вздовж залізниці.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Старший бухгалтер В.-Зозулинецького рибгоспу Римаренко П. А. грубо порушував трудову дисципліну, пиячив, а керуючий Хмельницьким облрибтрестом Г. Ананьєв лише попереджав його. Про це писалося у замітці «Не останнє «останнє». («Перець» № 2).

Як повідомив редакцію завсільгоспвідділом Хмельницького обкому КП України т. В. Остапенко, старшого бухгалтера рибгоспу Римаренка П. А. з роботи знято, а Г. Ананьєву за його неправильні дії зауважено.

★ У № 15 журналу «Перець» за 1958 рік вміщено фейлетона «Беремо путівку № 449» про зловживання у Луцькій автотранспортній конторі. У відповідь на цей виступ Міністерство автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР надіслало відписку, яка по суті брала під захист злочинців. «Перець» був змушений виступити вдруге — «Ще раз беремо путівку...» (див. «Перець» № 3 за 1959 р.).

Після повторного виступу «Перця», Комісія Радянського Контролю Ради Міністрів УРСР та в. о. міністра автомобільного транспорту т. С. Чернишов повідомили редакцію, що наведені у фейлетонах факти дійсно мали місце. За систематичні приписки до виконання плану та за незадовільне керівництво відділом експлуатації — начальника експлуатації Луцької АТК Рябушкіна з роботи знято. На заступника керуючого Волинським облавтотрестом Олейникова, начальника Луцької АТК Сергєєва та головного інженера Іванченка накладено суворі стягнення. За відсутність ретельного підходу до перевірки діяльності Луцької АТК суворо попереджено старшого інженера Управління вантажних перевезень Пролєєва та старшого ревізора міністерства Лисенка.

★ У № 5 «Перця» було надруковано листа робітників Мало-Будищанського заводу про те, що директор заводу Зелінський не відповідає своєму призначенню.

Секретар Полтавського міськкому КП України т. В. Зубарєв повідомив, що за безгосподарність, невиконання планів та недбайливе ставлення до побуту робітників директора заводу Зелінського з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу в листі повідомлялося про те, що на станції Микитівка (Донецька залізниця) не створено умов для перебування пасажирів, а великий зал стоїть на замку.

Після виступу «Перця» зал відкрито для пасажирів.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У № 9 журналу було опубліковано замітку «Золотий ключик» про те, що Київський вагоноремонтний завод стягнув 315 крб. за виготовлення ключа до сейфа. У замітці помилково названо прізвище начальника Південно-Західної залізниці т. Кривоноса, бо завод підлягає не управлінню ПЗЗ, а безпосередньо Міністерству шляхів СРСР. Редакція вибачається перед т. Кривоносом. Усе сказане в замітці стосується безпосередньо директора заводу т. Крупського, який затвердив роздутий кошторис на виготовлення ключа.

Мал. БЕ-ША

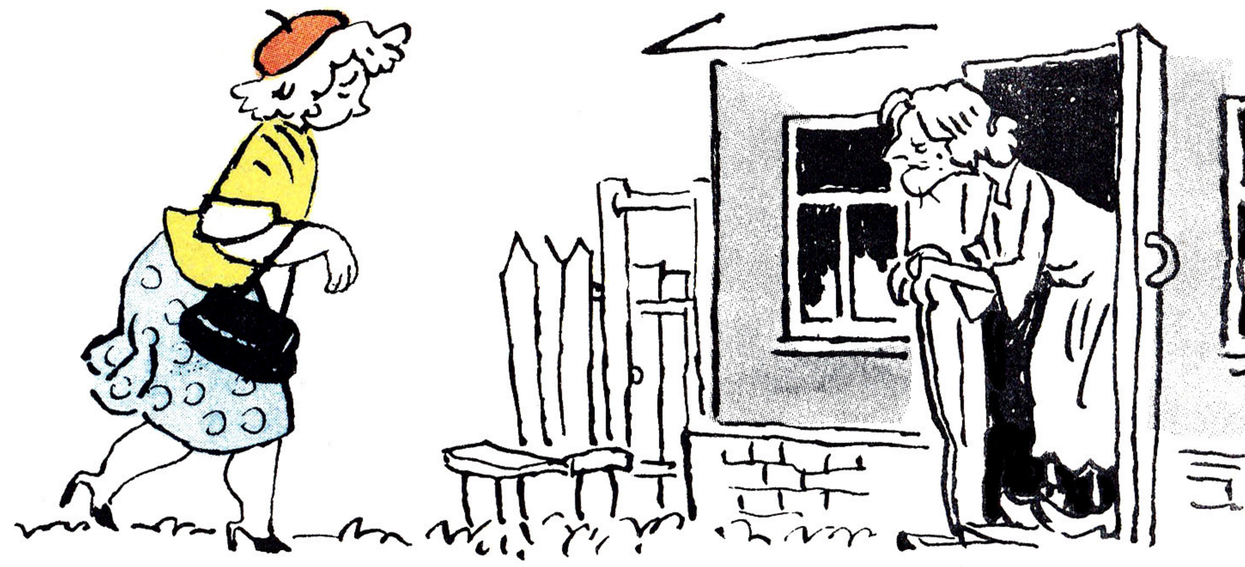

До ворожки.

Од ворожки.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На молотьбу.

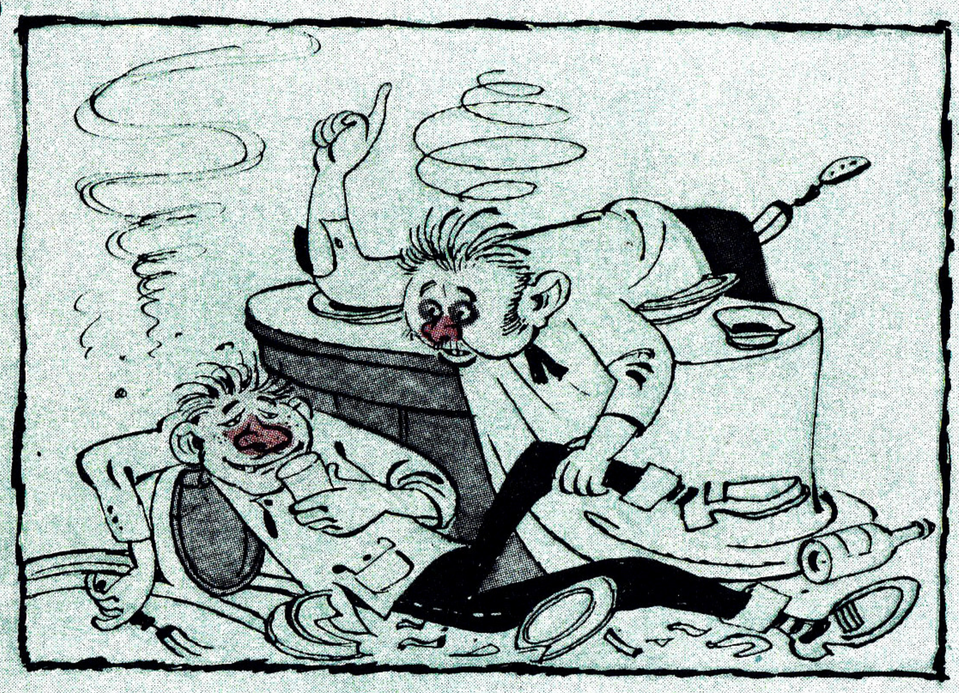

— Ходімо до іншої пивної, бо цю вже закривають.

— От і чорти... А розкажеш — не повірять. Ще, чого доброго, скажуть, що я був п'яний.

— От біда, знову до витверезника потрапив.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12(407) (на украинском языке). Підписано до друку 4. VI. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07284. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3024. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Недавно я прочитав заяву Аденауера, в якій він вітає ініціативу де Голля про прийом франкістської Іспанії до НАТО. Але хто не знає, що повитухою при народженні режиму Франко був Гітлер.

(З розмови М. С. Хрущова з редакторами соціал-демократичних газет ФРН).

НАТО

— Чому ця сеньйора так любить військових?

— А це у неї в крові. Вона незаконна дочка єфрейтора.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА